

Publicerad 2006-09-12 12:38 av Lennart Ekman

Ett tack till Stella Polaris

Jag har seglat bakom masten.

Det var en gång - så börjar alla sagor.

Denna slutar på sjuttio meters djup utanför Japans kust.

Stella Polaris

Byggdes på Götaverken 1927. Kryssningsfartyg. Horhus för tyska officerare i Bergen. Sålde till danska tidnings kungen Einar Hansen (Allhems förlag) Malmö.

Vid en middag på Hotell Savoy i Malmö - kallade han på mig - undrade om jag inte ville ha lite omväxling.

Svaret från en gamling i sina bästa år var det väl ingen tvekan om.
Dagen efter - besök på personalkontoret - kontraktskrivning och överenskommen avsegling den 13 november 1952 från Malmö hamn.

Genom Kielkanalen flöt värdigt ” Den vita drottningen på de sju haven. ”
Sedan full fart mot England för att hämta passagerare till New Orleans som skulle bli vår hemmahamn hela vintern.

På vägen skulle vi besöka Madeira - Sankt Thomas - Jamaica.
Sankt Thomas en tidigare Danskö. Enligt köpekontraktet - med USA - befriat från skatt.

Van vid motbok - en liter i månaden - 15 centiliter varje gång man åt på krog.

Nu var det dags för äventyret.

Först färgrika skjortor. Bjöds att sitta i en korgstol därefter en bringare saft. Då började visningen. Många med palmer och andra motiv. Olika färger.

Saften var god - jag var törstig. Handlade - skojade och njöt.

När det var dags att gå hade jag gummiben. Efter detta har jag varit mycket försiktig med saft.

Sedan var det dags att proviantera. Blygt bad jag i nästa affär om en butelj whisky.

Ur hyllan - tog damen en flaska och ett glas. Slog upp. Jag smakade - frynte lite på näsan. Oavsiktligt. Då kom en ny - ytterligare prov. Jag blev rädd. Hyllan med fack från golv till tak - tjugo meter lång. Det blir för mycket av det goda. Vid nästa prov. Tack denna blir bra. Priset? Tolv dollar. Jag vill ha en hel låda tolv stycken Då blir det bara åtta dollar flaskan och vi kör dem till båten.

När middagen skulle serveras var jag nykter igen.

Nästa nyhet jag längtat efter att besöka var Jamaica. Kingston sjörövarnas hemliga ställe. Ointagligt. Eroll Flynn i ” Kapten Blood ” - Slaghöken. ” hade lockat fram nyfikenheten.

Först skulle vi segla in i ett sund - gira in i ett annat för att nå hamnen.

Jag steg upp tidigt - kände det äventyrliga - ara skrin - aptjatter,

När vi vände såg jag en stor skylt med texten.

” Här bygger Skånska Cement ” Stämningen försvann.

Framme var det dags för storfejning. Fartyget byggdes på mässingens tid.

” Koögon ” - pelare - stolar - bord i mahogny. Först då inte ett fingeravtryck hittades - var vi fria.

Äta på de fina världsberömda lokalerna var ett måste. Bäst minns jag ” Antonius ”.

Vid porten mötte hovmästaren - visade oss till bordet - besiktigade oss - vände och gick.

Vad händer undrade jag? Det ordnar sig upplystes jag om. Mycket riktigt. Flera ganymeder - vinservitörer - grillkockar började jobba.

Jag tittade mig omkring. Vi satt mitt på en bakgård. Fönster var dekorerade som om det bodde folk i huset.

Ett var öppet - från detta hördes underbar jazz. Utedass - soptunnor var markerade. En upplevelse bara detta. Maten blev upplevelse.

Tyvärr förstördes denna pärla vid orkanen. Flera år senare.

Så snart efter kriget var det nästan bara ” blåhåriga ” officersänkor som kryssade runt med oss bland de Karibiska öarna. Etthundrasextiofem gäster - lika många besättningsmän.

Jag kommer ihåg en vacker kvinna som gjorde intryck på oss alla.

Nya kreationer varje kväll - med djupt dekolletage. Inga bröstimplantat där inte.

Jag som serverade hade insikt från ovan. En afton när vi som dessert hade urgröpt melon med alla de frukter som fanns. Då hon skulle lägga för sig ramlade en vindruva ned mellan bröstet.

Jag hade en extra sked - snabbt ner - fiskade upp druvan.

Ingen hade sett något trodde jag - blev inkallad till chefen.

\” Vet inte Lennart att här på Stella Polaris värme vi skeden först när något sådant händer.

Kom ihåg det om det händer igen.\”

Några dagar senare bad denna ” gudinna ” mig att visita henne i sin lyxhytt.

Trots varningar om att bli ildsatt på en öde ö och få simma hem -

om det blev upptäckt -lyssnade jag inte. Försökte göra mig vackrare och manligare än jag var på den tiden.

På klockslaget en lätt knackning på hennes dörr. Fullt påklädd bad hon mig sitta ner i en stol. Bjöd på en drink. Småprata och fråga mig om ålder - hemland och annat om mitt liv. Sedan tog hon fram stora spelkort med ” fan och hans mormor på ” I en halv timma berättade hon om mitt öde - medan min kärlek falnade och dog. Hade duschat helt i onödan.

Jag skulle kunna berätta om många fler händelser. Nu har Stella Polaris seglat sin sista tur. Jag är ledsen när orsaken till alla glada minnen ligger på botten.

Var värd ett bättre öde. Liksom följande.

Vår längsta kryss varade 90 dagar. Även in i Medelhavet. Många hamnar.

Tre dagar i en av de vackraste städer jag sett. Vänliga människor. Rent - snyggt - välvårdade parker.

Jag steg upp tidigt för att säga farväl till Beirut.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lennart Ekman med Poeter.se id #8693 innehar upphovsrätten